

мыслей и метаний, которых он никогда не найдет в реальной жизни, но которые он отчаянно будет стремиться постичь. Поэтому голубой цветок продолжает очаровывать, так как в нереальности его образа заключены идеал и мечта, познать которые доступно только для истинно романтических героев.

1. Иванов. И. *Собрание сочинений. Т.4. Брюссель, 1987.*

2. Новалис. Гейнрих фон Офтердинген. – Х.: Издательство: Ладомир, [Наука](#). *Литературные памятники, 2003. - 288 с.*

3. Дмитриев А.С. *Немецкая литература: Романтизм. История зарубежной литературы XIX века / Под ред. Н.А.Соловьевой. М.: Высшая школа, 1991. - 637 с.*

Данило Петрушенко

Здобувач кафедри історії і теорії культури
Львівського національного університету
імені Івана Франка, м. Львів

ЛЮДИНА ПОСТМОДЕРНУ І ЇЇ СТАВЛЕННЯ ДО СВІТУ (НА ПРИКЛАДІ РОМАНУ ЕРЛЕНДА ЛУ "НАЇВНО. СУПЕР")

Кінець ХХ-го – початок ХХІ ст. – це період, в який постмодернізм займає лідерські позиції у мистецтві, літературі, кінематографії, культурі загалом, і, як наслідок, у свідомості людей. Звичайно, це відбивається і на взаємодії людини зі світом, сприйнятті людиною світу, розумінні людиною світу і трактуванні подій, що відбуваються, з інакших позицій, і відмінно від трактування їх в культурі класичній або культурі модерну, чи радше допостмодерний період культури ХХ-го ст.

Для епохи постмодерну характерні такі речі, як невпевненість у майбутньому і у собі (що є цілком закономірно, адже причинно-наслідкові зв'язки вже не завжди діють, багато речей як в особистому, так і соціальному житті втратили напрацьований внутрішній алгоритм, і методи подолання певних ситуацій або досягнення певної мети потребують нових рішень і шляхів; як приклад, можна навести розквіт наприкінці ХХ-го ст. так званої лузер-культури або відродження язичницьких традицій, утворення нових культів та появи певної забобонності, що її фактично позбулося суспільство у ХХ-му ст.). Отже, певні абстрактні речі, певні важкозрозумілі процеси або стани вже знову не вдається пояснити з практичної точки зору (бо алгоритми не працюють) або з точки зору науки, і пояснення знаходяться у вірі. Релігійній або іншій. Тобто, певною мірою ми можемо говорити про появу нової міфології, тільки дещо урбанізованої та модернізованої. Так знаходять

своє вираження спроби пояснити реалії світу і переосмислити їх по-новому.

В романі Ерленда Лу йдеться про молодого хлопця, в якого криза 25-ти років. Він зачинається в квартирі брата, де цілими днями бавиться м'ячем, читає книжку про теорію часу і намагається розібратися у своєму житті. Йому притаманна певна інфантильність, неспокій перед майбутнім, імпульсивність, емоційність. Він переживає з приводу різноманітних дрібниць, відчуває страх і нервові напруження перед часом, і вся книга просякнута дуже ніжним і сильним відчуттям наївності, що, власне, і відповідає назві, зумовлюючи сприйняття твору. Головний герой роману є уособленням людини постмодерну. У нього багато страхів та запитань, до яких він намагається знайти відповіді; у нього немає визначеності у житті. Власне, він дуже відрізняється від людини початку ХХ-го ст., бо навряд чи страх перед часом був такою мірою притаманний епосі технічного прогресу, виноходів і т. д. Причинно-наслідкові зв'язки були актуальними, і життя більшості людей не мало такої варіативності, а саме вона і породжує неспокій. І риси, що є характерними для головного героя роману, є характерними й для багатьох молодих людей, певною мірою це "герой нашого часу", що уособлює собою ціле покоління. Отже, людина постмодерну, незважаючи на ментальні проблеми, має більше свободи, більшу кількість варіантів і є елементом суспільства з більш широкими можливостями як життєвими, так і емоційно-досвідними.

Анастасія Ковач

Національний педагогічний університет
імені М. Драгоманова, м. Київ

ВІДНОСИНИ МІЖ ЛЮДИНОЮ І СВІТОМ В ПСИХОЛОГІЧНОМУ ЕСЕ ДЖЕЙМСА ДЖОЙСА «ДЖАКОМО ДЖОЙС»

Психологічне есе Джеймса Джойса «Джакомо Джойс» не писалося як літературний твір. Джойс вів особистий щоденник, який був виданий вже після його смерті. Тому есе вважається автобіографічним твором. В есе описується пристрасний потяг головного героя до молодої заможної дівчини, яка була його ученицею. Джакомо 34 роки, він одружений і кохає свою дружину Нору. Але він не може впоратися з пристрастю і вступає в зв'язок з дівчиною. Автор викладає думки головного героя через потік свідомості. Есе фрагментарне, складається з думок, вражень, цитат з літературних творів. Твір цікавий тим, що автор зображує взаємодію внутрішнього світу людини з